

fske, uden at Sagen bringes frem, for de egentlige Domstole, naar den Undsagte for Fogden erklærer sig enig deri.

Medens Kommissionen dernæst har maattet ansee det for Straffeloven vedkommende at bestemme Noget om, naar og hvorvidt Ansvar til Skadeserstatning findes ved forsættelige eller uagtsomme retskrænkende Handlinger, der ikke kunne ansees som strafbare, navnlig forbi de subjective Betingelser for Strafflyb ikke ere tilstede, har man troet, at der saa meget mere turde være Anledning til i nærværende Kapitel at optage nogle Bestemmelser angaaende den berørte mere civilretlige Følge af strafbare Handlinger, som det i Mangel af saadanne Bestemmelser maaskee ialtfald kunde være tvivlsomt, hvorvidt Forpligtelsen til Skadeserstatning skal strække sig, navnlig hvorvidt den kan komme til Anvendelse med Hensyn til Skade af en saadan Art, at den ikke ligefrem kan anslaaes i Penge, saavelsom med Hensyn til den ved en Forbrydelse mere middelbart bevirkede Skade. Det er forekommet Kommissionen, at der vel kunde være Anledning til at give Skadeserstatningsforpligtelsen et noget større Omraade i disse Henseender, end den hidtil fulgte danske Retspraxis synes at have været tilbøjelig til. Her kan dog, som bemærket, kun blive Spørgsmaal om Skadeserstatningsforpligtelsen, forsaavidt den begrundes ved en forbryderisk Virksomhed, men det synes ogsaa i og for sig at være ret naturligt, at Overgangen til en noget forandret Opfattelse af, hvad der kan være Gjenstand for Skadeserstatning, navnlig i Retningen af Udvidelse, gjøres paa et Gebeet, hvor der maa være den største Opfordring til at tillægge den Skadelidende Ret til Opreisning saavidt muligt, nemlig hvor Skaden er tilføjet ved en Forbrydelse. Det er vistnok fuldkommen bespøjet, at Fd. 4 Octbr. 1833 i dens § 28 paalægger den, som ved en Forbrydelse, eller endog kun ved Uagtsomhed, har tilføjet en Anden en Legemsbeskadigelse, den Pligt at erstatte ikke blot de directe og indirecte Pengetab, men tillige de Lidelser, som ere paaførte den Skadelidende, saavelsom den Lyde eller Vanstir, der maatte flyde af den ham tilføiede Skade, uden Hensyn til, at disse Under i og for sig ikke kunne ud-

maales i Penge. Men den hert liggende Tanke synes at maatte føre til, at der ligesaavel bør gives Opreisning for en i den Forurettedes hele timelige Eksistens maaskee i høieste Grad paa en forstyrrende og ødelæggende, Maade indgribende Vreskrænkelse, som for den ved en Volds handling tilføiede legemlige Lidelse og Forringelse af de legemlige Arbeidskræfter, og navnlig turde det være begrundet i Forholdets Natur, ligesom det er stemmende med den Anskuelse, der ligger til Grund for flere af Artiklerne i D. L. s 6—13, see Art. 2, 4 og 16, at den, der misbruger sin Stilling til at forføre eller med Vold eller List afskænder en Kvinde, see Udkastets §§ 163—172, og derved ikke blot krænker hende paa det Dybeste, men maaskee tillige ødelægger hendes hele Fremtid i større eller mindre Grad, tilpligtes at give hende Opreisning derfor. At saadan ikke egentlig eller fuldstændig kan gives ved Penge, er sandt nok, men ligesom dette ogsaa kan siges med Hensyn til physiske Lidelser, Lyde og Vanstir, saaledes kan det formeentlig deels ikke benægtes, at den ommeldte Krænkelse indirecte ialtfald kan indeholde et Moment, som falder ind under eller er beslægtet med Begrebet om materiel Skade i videre Forstand, deels kan en Pengeerstatning dog altid i visse Maader betragtes som en Bod og Opreisning, om end ufuldstændig, for den Forurettede, og den Omstændighed, at den tilføiede Uret ikke tilfulde kan gjenoprettes med Penge, kan i hvert Fald ikke med Føie paaberaabes som Grund til at fritage den Skyldige for at give den Forurettede den mindre og ufuldstændige Opreisning, som kan ydes med Penge. Der er fremdeles, efter Kommissionens Formening, god Føie til at udvide den ved en Volds gjerning eller strafbar Uagtsomhed paadragne Forpligtelse til at erstatte den derved forvoldte Forstyrrelse af den Skadelidendes Eyhvert til ogsaa at omfatte Erstatning for det Tab og navnlig den Berøvelse af Hjælp og Forsørgelse, som den Skyldige afføder for den nærmeste Familie, naar den Overfaldne eller Skadelidende omkommer som Følge af den strafbare Gjerning. Det kan ikke bestrides, at den Skyldige ved at dræbe en Families Forsørger indirecte tilføier den et materielt, større eller mindre Under, der tilnær-